

NY VERDEN kampen for åndelig og moralsk opprustning

MOT TIL ANSVAR

Meninger er på billigsalg. Eteren er stinn av ord, bøker og aviser likeså.

Ansvar er å bevege seg fra mening til handling. Det kan bety å påta seg oppgaver i partier, kirker eller foreninger. Det kan også bety å si den sannhet som ingen ønsker å høre.

Et eksempel er Sveriges middelalderhelgen Birgitta. Hun følte seg ansvarlig for den katolske kirken, og hennes ord til en pave på ville veier var klare nok: "Pave Urban! Du tenker på å forlate Rom for å gjenoppta ditt bekvemme liv i Frankrike. Hvis du gjør det, kommer du til å få deg et slag så hardt at dine tenner skrangler, ditt syn formørkes og dine lemmer skjelver. Den Hellige Ånds glød skal forlate deg!"

I dette nummeret forteller en veteran i finsk politikk om to unge jenter som kjempet for henne. De hadde mot til å si hva de tenkte om en tale hun hadde holdt i Riksdagen. Den var splittende og negativ, mente de. Politikerene kokte innvendig. Men på lengre sikt bidro det til at hun tok mod og samvittigheten med på råd i sin politiske virksomhet.

De færreste av oss ferdes blant paver og politikere. Men det er like viktig å si sannheten overfor nære venner, hvor en stilltiende overenskomst kan gjelde: Lar du meg i fred, lar jeg deg i fred.

Denne formen for fredelig sameksistens er ødeleggende. Hvis vi virkelig bryr oss om mennesker, lar vi dem ikke bli sittende uforstyrret i fengselceller av halvhet og svikt.

Det er ikke det samme som å bruke andres svakheter mot dem. Vi har alle meninger om hverandre, til dels sterke og dogmatiske. Utfordringen er å la mening følges av skapende handling, til beste for menneskers frigjøring, vekst og bestemmelse.

NORDISK MØTE

Ca. 250 fra Finland, Sverige, Norge og Danmark deltok i den nordiske pinsekonferansen i Sunne, Värmland. Noen kom helt fra Tromsø, men det var nok finnene som satset mest: For å kunne være på konferansen i drøye 24 timer reiste de med buss frem og tilbake til Helsinki.

Ved åpningen talte blant andre Gullan Lindblad, som representerer Sunne i den svenske riksdagen. "Verden kan forandres om vi blir redskaper for at det skal skje," sa hun. "Vi må begynne med oss selv, i våre egne familier."

"Visa meg vågen", et musikkspill om den svenske middelalderhelgenen Birgitta, ble fremført i Sunne kirke for byens borgere og konferansedeltakerne. En nattverd-gudstjeneste i samme kirke avsluttet konferansen 2. pinsedag. Sokneprest Sven Toremark ba i kirkebønnen spesielt for to grupper som skal delta i MRA-aksjoner i Tanzania og USA denne sommeren.

Värmlandsbonden Ove Jensen og hans kone Ingalill var vertskap i pinsen. En vakker vårdag tok de deltakerne med til Rottneros Herregård, som var modellen til Ekeby i Selma Lagerlöfs "Gösta Berlings saga".

"Våger du?" kalte unge svensker, finner og nordmenn sin revy som ble fremført i aulaen på Sunne Gymnas. "Intelligent tekst, frisk fremførelse," var kommentaren fra en kulturjournalist. Tekst og musikk er selvprodusert, og preget av de unges stil og overbevisning. I revy-programmet skriver de: "Det som binder oss sammen er lengselen etter å gi vår egen generasjon det håp og den tro på fremtiden som vi selv har funnet." I en scene synger de:

Våger du å lytte til de svake
Du som lever trygt i gode kår?
Nærer du en frykt for deres avmakt?
Blir klagerop til salt i dine sår?

Forts. side 2

NORAD-STIPENDIATER

Til Ås landbrukshøgskole kommer hvert år en gruppe stipendiater fra Afrika og Asia - de fleste fra Tanzania. De har allerede sin landbruksutdannelse bak seg. Året på Ås representerer en videreutdanning. I lys av den økende vekt som legges på jordbruket i u-landene, er deres oppgave i hjemlandet betydningsfull.

16 av disse stipendiatene besøkte den 3. juni Sophus Lies gate 5, beredvillig kjørt av fire lærere ved Landbrukshøgskolen. Etter å ha sett en dokumentarfilm om Caux, var det rikelig tid til å snakke sammen rundt bordene.

Før tilbakereisen takket Edith Ndmanisho fra Tanzania på vegne av gruppen. Hun holder på å ta doktorgraden om geitehold. "Vi må rydde opp i våre liv for å kunne høre den indre stemmen," sa hun. "Vi reiser tilbake til våre land med en ny moralsk innsikt, og kommer til å lytte til samvittheten og den indre stemmen."

Tidligere i vår hadde gruppen besøkt en svensk storgård i Värmland, hvor bonden forsøker å omsette MRA's grunntanker i praksis på gården.

NORDISK . . .
Forts. fra side 1

Våger du tre fram i åpent lende og si de trygge skansene farvel? Se din storhet, makt og glans forsvinne, møte fattigdommens avgrunn i deg selv?

Da, først da er du rede til å gi med kjærlighetens kall ut i en verden som er arm og øde fulgt av ham som fødtes i en stall.

Åtti år gamle Margit Borg-Sundman, som har sittet 20 år i den finske Riksdagen, appellerte til de unge ved konferansen om ikke å undervurdere sin mulighet til å påvirke sine lands ledere. "En dag i Riksdagen beskylte jeg fra talerstolen alle

andre om å ha handlet galt. Etterpå var jeg svært fornøyd med talen min. Så fikk jeg øye på to unge piker på galleriet, som jeg hadde møtt tidligere på et MRA-møte. Jeg tenkte at jeg burde gjøre noe for dem, og inviterte dem på kaffe. De spurte hvorfor jeg hadde spredt en så negativ atmosfære i Riksdagen. Det var nå også en måte å takke for kaffen på, tenkte jeg. Men disse unge pikene holdt kontakten med meg og lærte meg å lytte til Gud."

90-ÅRENE I TJENESTENS TEGN

Sammen med Margit Borg-Sundman talte en ung finsk lærer, Jorma Kopponen, som skal være med på MRA-aksjonen i Tanzania i sommer. Han sa bl.a.:

"Finsk historie har en rekke klart avgrensede perioder. I 20- og 30-årene fikk vi vår selvstendighet, i 40-årene forsvarte vi den. 50-årene gikk i gjenoppbyggingens tegn. I 60- og 70-årene ble grunnen lagt for vår velferd. 80-årene har betydd en internasjonalisering av tenkning og handling, spesielt innen industrien.

Men hele tiden har målet vært å sikre vår egen velferd. Jeg tror vi er kalt til å gjøre 90-årene til en tjenestens tid. Begynnelsen er en ny omsorg for vår neste i hverdagen. Gjennom den kan jeg være med å skape et Finland som tjener sin neste og åpner seg for Afrika og Asia. Slik blir verden vårt eget anliggende."

En av de unge norske i Sunne sa: "Det er vanskelig å finne sin egen vei til framtiden og meningen med livet. Det er jeg aller mest redd for ikke å klare. Jeg har så lett for bare å følge samme vei som sterke mennesker har trått opp før meg, eller i trass mot disse sterke: gå i stikk motsatt retning. Da ender jeg opp som nok en 'grå dilter' eller en trassig 'prinsesse-vil ikke'. Samme om jeg handler i lydigheit eller trass blir mitt liv da styrt av hva andre mener og ikke mener... Det er synd hvis det blir slik, for da går jeg jo glipp av den spesielle veien min himmelske pappa har for akkurat meg."

En annen norsk pike fylte 18 år i pinsen, og bestemte seg samtidig for å la Gud lede sitt liv. Uroen over fremtiden forsvant med denne beslutningen, sa hun.

Et tilreisende ektepar i konferansen fortalte meget åpenhertig på ett av møtene om en krise de hadde hatt underveis:

Han:

Reiser, spesielt bilreiser, er alltid en kritisk tid i vårt ekteskap. Grunnen er vanligvis at jeg sitter og kommenterer og er kritisk når min kone kjører. Liten tid og stress, slik det var på bilturen hit, gjør det bare verre. Hun reagerer på min kritikk, blir sint og kald. Det fører til taushet mellom oss, av og til til harde ord. Vi unnviker hverandres blikk, sier ikke god natt, all varme er borte.

I går var vi kommet til et slikt punkt. Til slutt gikk vi ut og satte oss i bilen for å snakke ordentlig ut. Jeg vet at min egen smålighet, mitt pirk og min opptatthet med bagateller gjør det vanskelig for menneskene omkring meg. Jeg måtte be henne om tilgivelse.

Når det gjelder disse sidene av min natur, føler jeg meg hjelpeløs. Jeg har alltid vært slik, helt siden barndommen. Det stjeler kraft og tid. Jeg har besluttet å leve annerledes, å gi min kone frihet. Det er et helt livsmønster som jeg må legge bak meg, akkurat som en drunker må legge sin livsstil bak seg. Vi reiser herfra med en ny enhet - og forventning for framtiden.

Hun:

Mange ganger har jeg prøvd å fortelle min mann hvor han må forandre seg, men det er som om jeg har banket på en stengt dør. Han har vært taus og jeg har ant at han har tenkt: "Ja, ja, hun vil vel bli annerledes en dag og se det på min måte."

Det sies at barn er et speilbilde av sine foreldre. Ofte har jeg vært fortvilet over den harde og kritiske tonen i vårt hjem og hva det gjør med barna. Jeg har følt meg hjelpeløs. Igår fikk jeg nytt håp. Min mann satt der og jeg så noe nytt i hans øyne. Det var hjelpeløshet og sorg over hans egen natur. Han var ærlig, og jeg så at han strevet. Det som da hendte i mitt hjerte var at jeg følte en ny varme og lyst til å hjelpe ham. Vi spilte igjen på samme lag. Stillingskrigen var over. Jeg tror dette er en ny start.

EN DAG I WASHINGTON

Selv for det blaserte Washington, som er vant med besøk av ledere fra alle verdenshjørner året rundt, er MRA-konferansen i byen fra 15. til 23. juni en uvanlig begivenhet. Ca. 500 deltakere fra 40 nasjoner ventes. Blant dem folk som er dypt involvert i arbeidet for løsninger i Mellom-Amerika og Sør-Afrika. Fra andre land kommer parlamentarikere, ambassadører, biskoper og budhistmunker, industri- og fagforeningsledere, kunstnere og bønder, indianerledere og idrettsfolk.

VARIERT

Som et eksempel på hva som foregår på konferansen, gjengir vi programmet for tirsdag den 17. juni:

09.30-10.00: Daglig seminar om Guds ledelse og forholdet mellom personlig liv og samfunnet omkring oss.

10.30-12.00: Konflikt-løsning. Å gjøre noe med årsakene. Paneldebatt.

14.00-15.15: Zimbabwe - Studie av et eksempel. Dokumentarfilmer med innledning av zimbabwene.

16.00-17.30: Paralleltgående arbeidsgrupper:

- Det karibiske område. Bro mellom nord og sør.
- Kunst og media. Gullkalv eller gylden anledning.
- Lokalsamfunnet. Motet til forandring? Et eksempel fra Richmond, Virginia.
- Grasrots-diplomati på prøve i det sørlige Afrika.
- Underskudd og overskudd på mat. Familieliegårdens rolle.
- Forholdet til andre.

19.30: USA-premiere på et britisk skuespill om flerrasesamfunnet: "Clashpoint".

Hele konferansen finner sted i Georgetown University i hjertet av Washington.

Blant de norske som er med er Johannes Østtveit, utredningsleder i Kristelig Folkeparti.

sakset

Selv om kristendommen har sin egen oppfatning av Guds åpenbaring, utelukker dette ikke at kristendommen og andre religioner har felles verdier og kan føle samhörighet.

Vår kirke oppfordrer alle katolikker til å anerkjenne, styrke og utvikle det rike åndelige innholdet i ikke-kristne religioner.

Pave Johannes Paul II, Vårt Land 12/6.85.

Dere er morgendagens kirke. Kristus venter at dere bærer budskapet inn i det neste årtusen. Tro som vokser i hjertet vil løse deres problemer. Tro på Kristus. Dere har mot, utholdenhet og energi til å nå målene. Dere må fortsette å være samfunnets kritiske samvittighet. Den eldre generasjon, som jeg tilhører, trenger dere.

Dere anklager kirken for å være en institusjon som ikke gjør noe annet enn å sette opp regler og gjerdet når det gjelder seksualitet, kvinnens plass, osv. La meg snakke rett fram. Jeg vet at dere er oppriktige, men er dere sikre på at deres bilde av Jesus svarer til virkeligheten?

Fremstill ikke Kristus som ettergivende i spørsmål som skilsmisse, abort, utenomekteskapelige eller homoseksuelle forbindelser...

Hva venter paven av dere? Stadig omvendelse. For paven også, dag etter dag. ...

Å være kristen har aldri vært noe lett valg, og kommer aldri til å bli det. Det er det som er tiltrekkende!

Pave Johannes Paul i en tale til 4000 unge hollendere, mai 1985.

- Meningen med livet?
- Jeg tror at Gud har en plan for hvert enkelt menneske. Den fører ikke alltid at man blir vellykket, men den fører ihvertfall til at man blir brukt, sier den supersosiale, varmhjertede og samfunnsengasjerte

70-årsjubilanten, som i tillegg til alle sine politiske verv også er medlem av rådet for Moralsk Opprustning og aktiv i menighetsarbeidet.

- Moralsk Opprustning har gått opp?
- Langt ifra. Det er vel moralsk opprustning vi egentlig trenger fremfor annen opprustning. Frykt og mistenksomhet fjernes lettest når folk snakker sammen, innrømmer egne feil og ber om tilgivelse.

Intervju med Ann-Mari Aasland, Skien, i Varden 7/6-85.

Det at Gud skal inn i Dagbladet, betyr ikke at vi skal åpne spaltene for alle innleggene fra Trygve Veggeland. Men det betyr at Dagbladet, som har en tradisjon for den registrerende åpenhet, ikke bør stenge seg av fra noen av de viktige kulturelle strømningene, heller ikke de religiøse.

Mange kulturradikalere står uforstående til at folk kan tro. De kommer fra et rasjonalistisk miljø som ikke har sans for overtro, de stiller seg uforstående til at religion kan være viktig for menneskene. Men det religiøse livet må komme frem hvis ikke Gud skal komme på oss som julekvelden på kjerringa. . . . Som sagt, en del av dette miljøet har ikke skjont noe av troen. Det er vel også forklaringen på at (de) kunne bli voldtatt av maoistene. De syntes det var så kjekt med disse unge, engasjerte menneskene.

Andreas Hompland, kulturelledet i Dagbladet, intervjuet i Vårt Land 7/6-85.

Sivilisasjonen vil ta slutt før den første atombomben springer. En sivilisasjon uten åndelighet blir som en samling ville dyr. ...

I sin bok har Tarkovskij med nytestamentlige overtoner definert det som han mener er glemt i det egoistiske Vesten: - Frihet er å ofre seg selv for andre i kjærlighetens navn.

Per Haddal om den russiske filmskaperen Andrej Tarkovskij's bok: Die versiegelte Zeit. Aftenposten 27/4-85.

NY VERDEN vil fremme en kristen revolusjon, som forandrer både menneskers holdninger og samfunnsforholdene, bygget på absolutte moralnormer og Guds ledelse.

Utgever: Moralsk Opprustning, Postboks 3018 - Elisenberg, 0207 Oslo 2.
Tlf. 44 64 78. Postgiro 5 12 57 94. Bankgiro 6030.05.08831.

Ansvarlig: Jens J. Wilhelmsen.